

učitelja in gostilničarja. Zakaj pa niste klicali: »Gospodar Vračko!« ampak lepo ponižno: »Nas gospod oča Wratschko.« Vračka je volilo: 11 posestnikov (?) devet gostilničarjev, 1 mesar, 1 trgovec, 2 nadučitelja, 1 meščan. To si je pogledi slovenski narod in strmi!

Kdo je zmagal?

Iz gori navedenega je razvidno, da je to za Bračka zelo klaverna zmaga. Pred tremi leti smo imeli še samo 10 glasov in letos? Ko bi ne bilo izdajice, bi zmagali. To je napredek in vidi se, da dolgo ne bo — in Bračko bo šel. Tudi je bil Bračko tako splašen, da ni pustil streljati sebi v zmago, kakor je mislil. In moralno smo zmagali mi! Sami poštene, trdni kmetje so, ki niso hoteli voliti gospoda »gospodarja« Bračka. Njega je volilo nekaj posestnikov in lepo število gostilničarjev, kar je priča, da ga imajo radi.

Raznoterosti.

Naši volilci so se zdržali mirno, le ko je šel mimo njih Jože Muhič, obstopili so ga, in ga pomilovali. Siromak istega trenutka ne bo pozabil, dokler bo živ in če ima le količkaj sramu. Najbolj pa je naše izzival gostilničar Johann Kürbus. Kaj pa je z Muhičem? Niti napil in najel se ni prav in že smo ga videli na cesti pobitega in klavernega.

Slovinci! Dan 11. septembra je za nas dan poraza, častnega poraza ali moralne zmage. Če še sedaj ni bilo sojeno streti glavo nemčurstva, dolgo se ne bo dvigala. V prah z njo! Vi volilci pa vztrajajte, kakor ste sedaj in doživeli boste dan častne zmage, zmage nad svojimi tlačitelji. Ne udajmo se, ampak »Naprej zastava Slave«!

Politični ogled.

Deželni zbor štajerski se snide prihodnji ponedeljek, dne 21. t. m. Slovenski poslanci bodo seveda šli v deželni zbor. Kakor slišimo, pripravljajo predloge, ki bodo v korist slovenskemu ljudstvu in v čast našemu zastopstvu v deželnem zboru. Naj nastopajo vedno dobro poučeni in z vso odločnostjo!

Štajerski deželni proračun za leto 1903 in 1904 je že gotov in je bil že dostavljen deželnim poslancem. Za l. 1903 izkazuje za 24.163.382 kron potrebnih proti lanskim 22.731.893 K in proti 24.312.066 K za l. 1904. Ker je pa pričakovati še mnogo izdatkov, bo proračun gotovo prekoračil sedanjega njegovo svoto za l. 1903, kar bo povzročilo povišanje doklad.

in bolj veselje do dela ter iskal razvedrila po krémah in v malopridni družbi. Ljudje, ki so ga prej hvalili, so dejali: »Zelo smo se motili!«

Ko nekega dne čita Tine neko zelo idealno povest, — zadrema. Pred oči mu stopi rudečelična deklica. Hitro se je zbudil, pa teh sanj ni mogel pozabiti. Nedeljo potem je bila v gostilni »pri črnem orlu« godba s plesom, kamor se je tudi Tine podal. Plesna dvorana je bila skoro do cela napolnjena, ko je prišel Tine in se vsedel pri posebni mizi, koder je bil še prostor.

Ko si je nekoliko ogledal goste, zapazil je sebi nasproti sedeti neko rudečelično deklico; zdela se mu je znana. Tudi ona pogleda nanj. Oči se jima srečajo V tem trenutku mu stopi pred oči prizor na železnici in takoj je spoznal svojo nekdanjo znanko na železnici.

Godci zagodejo in plesalci se zazibljejo v lahek valček. Tudi Tine vstane ter prosi deklico za ples. Dekle hitro vstane in kmalu sta se sukala v sredini veselih plesalcev.

Po končanem plesu Tine vpraša: »Prosim, s kom sem imel čast plesati?«

»Moje ime je Amalija Zelenik, gospod Završnik«, odgovori deklica in rudečica ji zalije obraz.

»Kako pa vi mene poznate?«

Deželni zbor kranjski je sklican za dne 22. t. m. Zadnji torek, dne 15. t. m. bi se imeli posvetovati načelniki deželnozbornih klubov pri deželnem predsedniku baronu Heinu. Katoliško-narodna stranka je odklonila povabilo ter izrekla, da se ne posvetuje o deželnozbornih formalnih vprašanjih, dokler ni osigurana zadovoljujoča preosnova deželnega reda in deželnega volilnega reda. Baron Hein je gotovo naredil kisel obraz, ko je dobil to odpoved. — Tukaj omenimo tudi, da je bil pri dopolnilni volitvi državnim poslancem namesto Vencajza izvoljen dvorni svetnik Franc Šuklje.

Češka zmaga. V Moravskih Hranicah, mestu na Moravskem, je bil dolgoleten boj mej Čehi in Nemci za občinski zastop. Pri zadnjih volitvah je zmagala prvokrat češka stranka v dveh razredih ter dobila s tem večino v občinskem zastopu. Sedaj že županuje Čeh. Nemci se silno jezijo nad Čehi. A kaj jim morejo?

Makedonski dogodki. Naši vojaki morajo biti zopet pripravljeni, da odkorakajo v Makedonijo, ako pride višje povelje. V Makedoniji se zopet neusmiljeno koljejo. Bolgarski narod bi jako rad, da bi njih knez napovedal boj Turčiji ter šel na pomoč makedonskim bratom. Toda knez Ferdinand, nemškega pokoljenja seveda, nima poguma. Ljudstvo mu to zameri, in knez se boji za svoje življenje. Uvedle so se jako stroge naredbe za varnost njegovega življenja. Napetost med Bolgarijo in Turčijo vkljub vsem nasprotnim naporom kneza Ferdinanda raste in skoro nobenega dvoma ni več, da stojimo pred turško-bolgarsko vojsko. Iz Črnogore dohaja vest, da se organizujejo tamkaj ustaške čete za Makedonijo. Jedna takih čet, broječa 500 mož, se nahaja baje že v Makedoniji. Vsem Črnogorcem, ki so v stanu uriti orožje, se je razdelilo po 1000 patron, ki so došle iz Rusije. V Makedoniji divjajo Turki naprej. Nobenega razločka več ne delajo med Bolgari, Grki in Vlahi, ampak pomore vse, kar nosi krščansko ime.

Dopisi.

Sv. Ilj v Slov. gor. (Še nekaj o občinskih volitvah.) V nam nasprotnem taboru se še ni hotel vihar poleči, ki je nastal ob znanem porazu dne 27. avgusta, tega zgodovinsko znanstvenega dne. Strašno hudo se je jezilo nemčurji, da sta spoštovani gospe Swaty in Pruč dali pooblastila za prvi volilni razred Slovincem. Svoj žolč izlivajo po svojih časnikih čez omenjeni gospe ter

tudi čez one poštene Nemce, ki so se volitve zdržali. Kaj je vse počenjala in kakih pripomočkov se je posluževala nemčurska stranka, kaže jasno ta-le dogodek.

H gospej Pruč, katera je že poprej obljubila naši stranki pooblastilo, so prišli dan pred volitvijo nemčurji beračiti za pooblastilo. Dasiravno je vrta gospa odločno zavrnila njihove ponudbe, so vendar ti agitatorji dobili na zvit način od nje podpis. Drugo jutro, t. j. na dan volitve, pa so dobili od nje pooblastilo tudi našinci in po postavi bi bilo le zadnje veljavno. A komisija je spoznala slovensko pooblastilo za nepostavno, a svoje pa seveda za veljavno. Ko bi bila njihova obveljala, prišlo bi bilo do srečanja. A v tem odločilnem trenutku vstopi v volilno sobo gospa Pruč sama ter izjavi pred komisijo, da mora Slovenec Ferk voliti za njo. S tem je bila zmaga nam odločena. Omenim tudi, da je komisija ovrgla pooblastilo, katero je dala Slovincem tretja volilka iz veleposestva. A vendar jim ni pomagalo prav nič; morali so propasti, sramotno propasti, kakor trdijo sami po svojih časnikih: »eine beschämende Niederlage«. — Pred volitvijo so se nasprotniki bahali, posebno polički očka Reininger, ta veleučeni in velemodri, da bodo pripeljali samo za tretji razred do sto nemških volilcev. No, gospod »fortschrittler« Reininger, kakor se radi nazivate, kje pa ste imeli teh sto vaših volilcev, ko ji je bilo borih 30? Ali so morda bili skriti v hotelu Felserjevi koruzi? Pa saj to ni bilo možno, kajti če bi tudi čepeli med bučami po tleh, bi jim gledale njih slamnate butice par čevljev nad koruzo. In kje bi jih neki vzeli? Mogoče bi jih tedaj toliko skupaj spravili, če bi bil ti Reininger šel agitirati tudi v Höltschlov, Fiserederjev, Sadovjav pa Felserjev zelnik. V drugem razredu so zmagali »tajnaceljni« le vsled tega, ker je bil volilnik sestavljen tako, da Nemci iz tretjega razreda so bili v drugem, a Slovinci iz drugega pa v tretjem volil. razredu. Omenil bi tudi tukaj javno one mlačneže, ki so izostali od volitve, ali pa so volili proti nam. Volitev nam je pokazala, katerih obrtnikov se imamo v prihodnje držati. V tem oziru bomo odločno izvajali geslo: »Svoji k svojim!« Izmed gostilničarjev sta volila z nami gg. Celcer in Bračko; izmed trgovcev pa je posebno pohvalno omeniti gospo Swaty, katera je v odločilnem prvem razredu volila s Slovinci. Vsa čast! — Na občinski deski sem opazil, da so razglas iz drugega volil. razreda ločili od ostalih dveh. Pisu teh razglasov je neki od jeze trepetala roka, ko je pisal prvega razreda volilni razglas, kar je razvidno iz pisave; trepetajoča roka je raz-

»O dobro! Vi ste Martin Završnik, mizarški pomočnik pri gospodu Ferjaniču.«

»Kako vam je to znano?«

»Bil je večkrat vaš mojster pri nas ter pravil o vas«

Podasta se vsak na svoje mesto ter se začneta živahno pogovarjati.

Ko je šla zvečer Amalija domov, spremljal jo je Tine. Ko korakata nekoliko časa, začne Tine:

»Nekaj bi vas rad vprašal, Amalija!«

»Kaj pa?«

»Že takrat na železnici sem občutil v svojem srcu ljubezen do vas. Ali bi vas smel ljubiti?«

Amalija zarudi; stisne mu desnico ter reče z rahlim glasom: »Tudi meni se je do vas tako godilo.«

Prav vesel pride Tine zvečer domov ter se poda k počitku. Vsled raznih mislij se še le jutraj zaziblje v mučen sanj.

Zdi se mu, da gleda v lično sobico, na katere sredini leži Amalija blede — mrtva. Ven iz kota prileze pošast ter zakriči: »To je delo tvojih rok«, ter pokaže v drugi kot, kjer so stale vislice. Tine zavpije in se zbudi. Dolgo so mu plavale te sanje pred očmi, potem jih je pa kmalu popolnoma pozabil.

Minulo je nekaj mesecev. Tine je prebiral

pridno v brezverskem duhu pisane knjige in časnike ter jih še več naročil, da je s tem berilom zalagal Amalijo. Tudi ona se je navzela hitro brezverskega duha, da se je niso nič več poprijeli nauki in opomini skrbnega očeta.

Neko nedeljo se je vršil v gostilni »pri zlatem levu« shod katoliškega delavskega društva, kjer se je zbralo na stotine delavcev in raznih rokodelcev. Razni govorniki so z jednatimi besedami navduševali delavce, da naj se združujejo ter delujejo po geslu: Vse za vero, dom, cesarja! Nakrat se zasliši grozno žvižganje in vpitje. Prišel je namreč Tine s svojo, od žganja vinjeno trumo, da bi preprečili zborovanje. Pa krščanski delavci so jih pometali ven.

Tine se poda od jeze škripaje z zobmi v gostilno »pri črnem orlu«, kjer se je v nasprotstvo shoda priredil ples. Ko pride v plesno dvorano, vrtela se je Amalija s krojaškim pomočnikom Antonom in ko izplešejo, vsedla se je zraven njega. To je Tineta močno razjezilo in kri mu je zavrela po žilah. Vsede se k mizi ter zakliče z močnim glasom:

»Amalija!«

(Dalje sledi.)

metala posamezne črke po papirju. Temu se tudi nikar ne čudimo, g. Höltzschl, kajti na tem listu ste pisali smrtno obsodbo stranke, ki je toliko škodila našemu slovenskemu narodu. Videli ste, da je kmet-domačin stri verige, v katerega ste ga hoteli vkovati. — Nekdanji slavnoodkrižani »rhtar« cirkniški, Repnigg, se je pred volitvijo bahal, da Slovenci bi že zmagali, pa da so po njegovi sodbi preneumni za zmago. Ha, ha, atek Repnik, na dan volitve ste se lahko prepričali o neumnosti »trmastih« Slovencev. Morda niste videli in slišali, kako so vrli naši možje se držali strogo volilne discipline, ter niti jednega g'asu niso raztresali. Ali so torej neumni? Pa o tem se ne bom z vami prepiral!

Mursko polje. (Klin s klinom.) Kako napenjajo ljutomerski Nemci in nemškutarji vse svoje moči, da bi v svojo »sulferejsko« šolo privabili kolikor moči mnogo zunanje dece, je dobro znano. Poslužujejo se vseh dovoljenih in nedovoljenih sredstev, da pomnožijo število učencev tako, da dobijo še celo četrti razred, čeprav imajo še za tri razrede premalo otrok, ker celo od teh je mnogo samo na papirju. Vlada pa jih z vsemi potrebnimi močmi podpira, oziroma gleda skozi prste, saj se gre za blaženo nemštvo.

V Ljutomeru imamo dovolj dobro štiri-razredno deško in ravno tako dekliško šolo. Tam se lahko vsak okoliski otrok toliko nemščine nauči, kolikor je za svoje življenje potrebuje. Da, vi Nemci, v naših šolah se bo tudi nemščina še bolj gojila kakor do sedaj, to pa ne zategadelj, da bi vzgajali vam nemškutarje, ampak samo zato, ker hočemo, da se je naša mladina samo za to nauči, da bode enkrat pobijala vas z vašim lastnim orodjem. Ne upajte drzno, da bodo v vaši šoli vzgojeni otroci sami nemškutarji. Nikdar ne! Ko odrastejo in spoznajo, kako velik greh so njihovi stariši storili s tem, da so jih za judežve groše v mladosti vam prodajali, zgražali se bodo nad tem kletem činom in tem ljutejši vaši nasprotniki postanejo ravno vam v pogubo.

Da pa vendar zabranimo nekaj tega hudodelstva, tega prodajanja nedolžnih otrok, zahteva celi okraj, da se gospoda v Ljutomeru zbere in z vsemi močmi in s pomočjo okolice snuje nemudoma nekakov podporni zaklad, s katerim se naj pomaga vsem otrokom, ki pridejo ali hočejo zahajati v Franc Jožefovo šolo, čez celo leto s knjigami in drugimi šolskimi potrebami, z obleko in hrano za poldne, posebno v zimskem in v obče — če mogoče — tudi drugem času vsaj s toplo juho. Upati je, da jih bode potem mnogo, ki pošiljajo sedaj proti svojemu boljšemu prepričanju, morda samo vsled bede svoje otroke v sulferejsko šolo, raje pošiljajo v slovensko Franc Jožefovo šolo, kjer se tudi lahko dovolj nemščine nauči in se tudi bo.

Torej, narodni voditelji, na noge in hitro uinite vse, da zabranite na ta način izdajstvo in zatiranje slovenske narodnosti v našem okraju. Tiste otroke pa, ki jih pošiljajo res zagriženi nemškutarji v nemško šolo, tiste pa jim že privoščimo, ker prej ali slej bodo spoznali, da izdajica ni nobenemu narodu v čast in korist, prišli pa jim bodo sčasoma prav drago. — Opomba: Naše šole natlačene ne dobijo lahko dovolj učiteljskih moči, a Nemcem se dovoli celo za »papirnate« učence nakrat razred za razredom. Prokl — pravica!

—a.

Sv. Duh na Stari gori. Gotovo se ne bode malo čudili, gospod urednik, da dobite tudi od Sv. Duha, ki je podružnica fare Sv. Jurija ob Ščavnici, enkrat kako poročilo. Pa ker je zdaj pri nas marsikaj novega, zato se mi je zdelo vredno, da to cenjenim bralcem »Slov. Gosp.« sporočim.

Že pred nekaj leti smo našo podružno cerkev Sv. Duha zelo okusno prenovili in jo obdarili tudi z novimi zvonovi. Zdaj pa zidamo pri naši podružnici namesto prejšnje

mного pretesne šole veliko novo šolsko poslopje za štiri-razredno šolo, ki bode delala čast vsem k Sv. Duhu v šolanim občinam.

Toda nekaj me boli, kar dve največji duhovski občini terbegovska in galuška pogrešata, to je dobre okrajne ceste. Pa kdo jo naj napravi? Morebiti okraj, zato ker bi se zvala okrajna. Žalibog, to pri nas ni v navadi, torej napraviti bi si jo morali že prej imenovani občini sami. In kje bi se naj ta nova cesta napravila? Gotovo le v zvezi s ptujsko cesto iz Drakovca kot podaljšek nove ljutomerske ceste skozi Terbegovce, Kutince, čez Borošak in Smolince zopet zvezana s cesto, ki gre iz Radgone v Ptuj in kot najbolj naravnost zveza iz Ljutomera v Maribor.

Toda, kakor je že navadno, bo marsikateri kratkovidnež rekel, kaj pa bi tega treba bilo. In vendar je treba, ako pomislimo, da skozi veliko občino Terbegovce ne vodi nobena okrajna cesta, skozi občino Galuškac le na jedni strani in skozi občino Smolince zopet nobena. Najslabše je v tem oziru za galuške vasi Kutinčiči in Renkoveci, od koder se mora na Grabščinčak voziti skoraj eno uro, in v Cogetince dve uri, da se pride na okrajno cesto. Naj torej kdo presodi, ako v teh občinah ni okrajna cesta krvava potreba.

Vsaki pošten kupec se nas izogiblje zaradi groznega blata po naših cestah in to posebno v jeseni, ko je kaj prodati. Boljšega človeka pa tako cela leta ne vidimo, ako se slučajno kateri ne zaide v te dolinice.

Toraj vzdramite se terbegovski, galuški in smolinski občinski odbori in premislite, ali bi se ne dalo to upeljati. Nekaj podpore bomo vendar dobili za mostove od našega okrajnega zastopa, ki je baje kmetom tako naklonjen; prodaj navozimo par let sami, potem pa naj okraj cesto prevzame, kakor jih je že veliko in za katere moramo ravno tako plačevati, kakor bi bile za nas zgrajene. Naj bodo prepričani predstojniki teh treh občin, da bi jim bili za to delo hvaležni še pozni rodovi in da bi z novo okrajno cesto zasijala boljša bodočnost tem majhnim dolinicam.

Jeden Duhovčan.

Staritrg pri Slovenjgradcu. Vsak četrt leta se komaj oglašajo nekdo v Staremtrgu, tako bode zamerili, ko dobite ta dopis. Čas bi že davno bil, da bi se oglašil, toda čakal sem. Mislim sem, da bo storil to kdo drugi, ki ima boljše pero, kajti moje je že zarjavelo. Precej časa je že preteklo, kar se giblje novi zvon v našem stolpu. Saj je že dne 8. avgusta zadonel njegov glas po mislinjski dolini. Ta je sedaj največji v starotrški dekaniji. On tehta 2984 meter. stotov. Ko so ga peljali iz Spod. Dravograda v Staritrg, spremile so ga štiri deklice v belih oblačilih in veliko drugega ljudstva. Še predno je dospel v starotrško faro, pozdravili so ga farani s topiči. Pri cerkvi so ga zopet s topiči pozdravili narodni mladeniči iz Vrhov. Sedaj se pa že giblje v zvoniku in poje danes smrtno pesem tukajšnjemu tovarnarju in premogokopu g. J. Farski. Mož je bil čeh in je veliko koristil za probudo našega naroda. Bil je veliko let načelnik krajn. šolsk. sveta. Danes, dne 13. t. mes. so ga izročili materi zemljici.

Dne 6. sept. so obhajali Nemci iz Slov. gradca odkritje Hugo Wolfvega spomenika. Prišlo je v ta namen nekaj godcev iz Celja. Tudi »Südmarka« je imela iste dni tukaj neko rabuko. Mesto je bilo ta dan vse v zastavah. Največ je seveda bilo frankfurtaric. Razravnokar dodelano poslopje »Sängerhalle« je visela tako velika cunja, da je, še ne popolnoma suhi omet, pokal.

Toda nekaj je vendar bodlo Nemce v oči, to je bil napis: Narodni dom in Güntherjeva gostilna. Na ta dva napisa so kazali nemčurji s palicami ali s prstom. Najrajši bi bili seveda pogoltnili to hišo, ako bi ne bila ena največjih in najlepših v Slovenjgradcu. Tudi napis okrajna hranilnica jim ni bil po volji. To dvoje poslopij je ostalo neokinčano sredi mesta, kakor bi hotelo kljubovati ce-

lemu mestu, češ, tukaj je postavljena sila, ki bode pokončalo tvoje nemčurstvo.

Spominjati se moram nekoliko še govornikov pri odkritju spomenika. Prvi je bil nemški, od slovenskih grošev že preveč obloženi zdravnik dr. Harpf, ki je proslavljal Nemce in njih pesništvo. Za njim je nastopil usnjari in župan Potočnik, ki je zagotavljal, da bode občino vselej varoval ta spominek. Nazadnje se je oglašil še en Südmarkovec ter slavil zopet nemško pesništvo, posebno pa pesem »vaht am Rajn« ki je dvignila Nemce, da so prekoračili svoje meje, nakar so zapeli okoli stoječi Nemci pesem »vaht am Rajn«. Pomagati jim je moral tudi redar, slovenje-graških fotografij tudi ni manjkalo. Mislim, da mi Slovenci ne zamerijo, ako me zapazijo kot radovedneža na sliki med Nemci. Sit nemčurskega hajljanja sem jo popihal domov in sem gnal raje svoje ljube ovčice na pašo. Pohorski ovčar.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovensko društvo, politično društvo za Spodnji Štajer, je imelo dne 15. t. mes. odborovo sejo, v kateri se je naročilo deželni poslanec, naj se zaradi vojaške naredbe, da morajo letošnji tretjeletniki služiti do novega leta, pritožijo v deželnem zboru ter zahtevajo, da se prekliče ta naredba, ki bo posebno mnogo škodila našemu slovenskemu ljudstvu, kateremu pomanjkuje delavskih moči, a sinovi mu morajo še čez navaden čas služiti pri vojakih. Društvo samo se je izreklo proti podaljšanju vojaške službe že na shodu v Hotinji vasi dne 30. avgusta, kjer je državni poslanec Robič ostro grajal omenjeno trdo naredbo.

Slovence v mariborski okolici prosimo, da gotovo sporočijo našemu uredništvu, ako se bodo v kratkem kje vršile občinske volitve ali ako so morda že razpisane. Naslov je: Uredništvo »Slov. Gosp.«, Maribor. Naše uredništvo bo stvar sporočilo vsakokrat »Slovenskemu društvu«, ki bo potem vse potrebno ukrenilo! Ne poznamo druge poti, da izvemo za volitve, zato je ponavljamo, da se naši prošnji ustreže. Zunanji Slovenci naj storijo svojo dolžnost, mariborski bodo storili svojo!

Osebna vest. Absolvirani učiteljski kandidat, g. Josip Pogačnik iz Ljubnega je imenovan učiteljem v Raki na Kranjskem.

Zaroka. G. dr. Leopold Poljanec, ces. kr. profesor na tukajšnji gimnaziji, se je zaročil z gospodično Marijo Trampus, učiteljico v Framu. Častitamo!

Umrli je v Vuhredu 12. t. m. tamošnji poštar Franc P. Urm v 59. letu svoje starosti. — V Slovenjgradcu je umrl tovarnar I. Farski. Rojen čeh je bil vedno prijatelj našega naroda. Naj v miru počiva!

Iz pošte. Pošta Sv. Tomaž pri Veliki Nedelji se bode odslej imenovala »Sv. Tomaž pri Ormožu«.

Mariborske porotne obravnave. V petek, dne 11. t. mes. je stal pred porotniki 17 letni delavec Anton Urajnik iz Orehove vasi. Obtožen je bil tatvine in posilstva ter je bil obsojen na pet let težke ječe. — V soboto, dne 12. t. m. je bila obravnava zoper Antona in Marijo Kovačič iz Andrenc zaradi požiga lastne hiše, da bi si pridobila precej visoko zavarovalnino. Mož je bil obsojen na deset, žena na pet mesecev težke ječe.

Dirka v Mariboru. Pri nadaljevanju v torek, dne 8. t. mes. so dobili darila: pri I. vožnji: 5. darilo Anton Petovar iz Bunčan s kobilom »Minka«. Pri III. vožnji: drugo darilo Anton Slavič iz Grab z žrebcom »Tonijem«.

Mariborske novice. Služkinja Barbara Domiter, ki je padla 5. t. m. pri snaženju oken iz prvega nadstropja je 10. t. m. v tukajšnji bolnišnici umrla. — Dne 11. t. mes.